

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2020-07-09
Besvaras senast
2020-07-23

Till statsrådet Peter Eriksson (MP)

2019/20:1776 Israels påstådda brott mot folkrätten

I år är det 100 år sedan San Remokonferensen och det beslut som är grunden för Israels folkrättsliga existens.

De allierade segermakterna efter första världskriget beslutade i San Remo den 19–26 april 1920 att inom det brittiska mandatet Palestina garantera inrättandet av ett nationellt hemland för det judiska folket. Texten är också tydlig i San Remokonferensens beslut med att ”erkännande har därmed gjorts av det historiska sammanhang det judiska folket har med Palestina och grunderna för att återupprätta sitt nationella hem i landet”.

Beslutet, som var lagligt bindande, följde internationella rättssystem, som också kallas folkrätten och hade den brittiska så kallade Balfourdeklarationen från 1917 som utgångspunkt. Därför är det beslutade dokumentet en oerhört viktig juridisk grund för Israels existens. Palestinamandatet innehöll vid den här tiden det vi i dag kallar Israel och Jordanien. Enligt detta avtal tillhör det som kallas Västbanken Israel fullt ut.

I juli 1922 tillerkände Nationernas förbund (NF) Storbritannien Palestina som mandat. Man erkände det historiska bandet mellan det judiska folket och landet. Storbritannien fick till uppgift att underlätta inrättandet av ett judiskt nationalhem i Palestina. Palestinamandatet omfattade hela det område som i dag är Israel, Västbanken, Gaza, Golanhöjderna och Jordanien.

I september 1922 bestämde NF:s råd och Storbritannien att det judiska nationalhemmet inte skulle omfatta området öster om Jordanfloden, vilket utgjorde tre fjärdedelar av mandatet. Området öster om Jordanfloden blev sedan det hashemitiska kungadömet Jordanien.

Den tvåstatslösning många i världen, däribland Sveriges regering, säger sig förespråka finns således redan. Den arabiska delen av Palestinamandatet i Jordanien – öster om Jordanfloden – och den judiska delen av Palestinamandatet – väster om Jordanfloden.

År 1937 rekommenderade briterarna en delning av landet i två stater: en judisk och en arabisk. Det judiska ledarskapet accepterade idén med en delning och auktoriserade Judiska byrån att förhandla med den brittiska regeringen i ett försök att omformulera vissa aspekter i förslaget. Araberna var kompromisslöst

emot alla planer på någon form av delning.

De motstridiga kraven från de judiska och arabiska samfundet ledde till att den brittiska regeringen i april 1947 begärde att Palestinafrågan skulle flyttas över till FN:s generalförsamling. Som ett resultat av detta inrättades en specialkommitté för att rita upp ett förslag om landets framtid. FN föreslog en delning av Palestinamandatet där en arabisk och en judisk stat skulle skapas. En kvalificerad majoritet av FN:s medlemmar röstade för förslaget, och generalförsamlingen antog resolution 181(II). Judarna accepterade delningsförslaget men arabstaterna och de palestinska araberna gjorde det inte.

Vill man se resolutionen som ett avtalsförslag så sa den ena sidan nej, varför inget avtal slöts. Därmed förlorade hela planen rättsligt värde.

När FN-förslaget föll är det folkrättsligt och enligt FN:s stadgar det gamla avtalet man faller tillbaka på.

Samarien och Judéen är inte ockuperad mark eftersom det till dags datum är en del av Israel, i enlighet med San Remoavtalet. När Israel erövrade Västbanken och östra Jerusalem i ett försvarskrig 1967 tog de således tillbaka sina egna internationellt erkända landområden.

Från Sveriges regering hör vi, förmodligen av djupt ideologiska skäl, gång på gång tal om "ockupation" och "illegala bosättningar".

Biståndsminister Peter Eriksson säger i sitt svar på min fråga 2019/20:1640 att han noterar min "oro för efterlevnaden av Osloavtalen". Det är ingen oro från min sida då jag kan konstatera att avtalet inte över huvud taget har efterlevts av den palestinska sidan och därmed har avtalet spelat ut sin roll. Min fråga syftade på att visa det orimliga i regeringens hantering av bistånd när man säger att Osloavtalet är viktigt men samtidigt blundar för att det inte efterlevs av de man sedan finansierar med svenska skattekonor.

Jag kan åter konstatera att biståndsministern vägrar att kommentera det faktum att den palestinska myndigheten även fortsatt använder sig av den ursprungliga PLO-stadgan i vilken det fastslås att "väpnad kamp är det enda sättet att befria Palestina. Detta är den övergripande strategin, inte bara en taktisk fas..." och artikel 15 som fastslår att "befrielsen av Palestina, från en arabisk synvinkel, är en nationell plikt som försöker avvisa den sionistiska och imperialistiska

aggressionen mot det arabiska hemlandet, och syftar till att eliminera sionismen..." I stället hävdar han att "regeringen konstaterar att PLO formellt tog avstånd från våld 1993 i samband med erkännandet av Israels rätt att existera och att Palestina under president Abbas står fast vid principen om att inte använda våld", vilket alltså inte stämmer utan är en ren och skär lögn från biståndsministern.

Det finns åtskilliga exempel på att det inte stämmer. För att nämna några: Den 2 december 2011 mötte Abbas den nyligen frisläppta terroristen Amna Muna, som var involverad i kidnappningen av och mordet på en 16-årig israelisk pojke. Muna lurade 2001 den israeliska pojken Ofir Rahum till ett möte med henne i Jerusalem och körde honom sedan till ett område i närheten av Ramallah där hennes kumpaner sköt honom 15 gånger. Abbas mötte henne i Turkiet och hyllade henne i tv.

Den 18 oktober 2011 höll Abbas ett tal då palestinska fångar släppts fria: "... ni är kampens människor och Jihad-kämpar för Allah och hemlandet. Vi ber för Allah, må han upphöjas, att uppfylla vår önskan att se resten av våra bröder och systrar släppas som ni, på detta torg, om Allah vill. ... I framtiden, om Allah vill, i en mycket nära framtid, kommer vi att se vår bror Marwan Barghouti och vår bror Ahmad Sa'adat, för vilka vi önskar en snabb återhämtning. Och vi vill se, om Allah vill, Ibrahim Hamed också, och Abbas Al-Sayed, och alla manliga och kvinnliga fångar, som återvänder, släpps, till hemlandet, om Allah vill. "

De personer Abbas nämnde i sitt tal, som han bad för och önskade skulle bli frisläppta är Marwan Barghouti, som avtjänar fem livstidsstraff för organisering av självmordsbombare mot israeliska civila, Ahmad Sadat (chef för terroristorganisationen PFLP), som tros ha planerat mord på den israeliska turismministern Rehavam Zeevi, Ibrahim Hamed (Hamas ledare), som organiserat många självmordsbombningar inklusive attacker på hebreiska U., Cafe Moment och Cafe Hillel, Abbas al-Sayed, som avtjänar 35 livstidsdomar för att ha planerat många självmordsbombningar , inklusive påskmassakern på Park Hotel i Netanya.

I Almonitor den 24 maj 2012 säger Abbas följande om Osloavtalet och erkännandet, som biståndsministern hänvisar till i sitt svar:

"Vi kommer inte att erkänna en så kallad judisk stat bara för att vi har erkänt Israel sedan Osloavtalet, på president Yasser Arafats och Israels

premiärminister Yitzhak Rabins tid.”

Det kan vara på sin plats att påminna om att både San Remoavtalet och Balfourdeklarationen var tydliga med det nationella hemlandet för det judiska folket, det vill säga en judisk stat.

Utöver president Abbas många egna uttalanden och ageranden finns en uppsjö av exempel på hans ministrars uttalanden och ageranden som bevisar att man varken tar avstånd från våld eller erkänner staten Israel. Detta blundar biståndsministern och regeringen för, vilket är synnerligen skrämmande.

I stället försöker biståndsministern i sitt svar undkomma kärnan i min fråga och i stället rikta fokus mot Israels förestående annektering av Västbanken.

”En annektering skulle utgöra ett allvarligt folkrättsbrott och kraftigt underminera möjligheterna till en tvåstatslösning som är målet med Osloprocessen”, skriver biståndsministern.

Med anledning av detta vill jag fråga statsrådet Peter Eriksson:

Mot bakgrund av San Remoavtalet och det folkrättsliga beslut som då fattades, på vad baserar statsrådet sina uttalanden om att Israels förestående annektering av Västbanken är ett brott mot folkrätten?

.....

Björn Söder (SD)

Överlämnas enligt uppdrag

Ann Larsson